

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko Województwu [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 500 zł (pięćset) tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powódka M. W. w sprawie przeciwko Województwu [...] o zapłatę wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 16 kwietnia 2013 r., VII Pa [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 28 września 2012 r., IX P [...], którym oddalono powództwo.

Wnosząca skargę kasacyjną zarzuciła w niej naruszenie art. 55 § 1¹ k.p., art. 94 pkt 2 k.p., art. 29 k.p., art. 42 k.p., art. 15 w związku z art. 94 pkt 4 w związku z art. 207 § 1 i 2 pkt 1-3 k.p., art. 80 k.p., art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 24 § 1 k.c., art. 448 k.c., art. 18 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r.

o zakładach opieki zdrowotnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89), art. 18 ust. 1 i art. 41 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634) a także art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 382 k.p.c. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcie jej do rozpoznania, względnie oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania (przed sądem drugiej instancji). Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza związanie Sądu Najwyższego zgłoszonymi przez skarżącego zarzutami naruszenia.

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W tym zakresie należy wskazać, że przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone nią orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza prawo. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494

oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości; gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i analizy czynności sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538); gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). W razie powołania się na przesłankę skargi kasacyjnej przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia prawa są w sposób oczywisty uzasadnione, bez dokonywania głębszej analizy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego, przedmiotowej skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnioną w żadnym razie bowiem nie można przyjąć, że Sąd Okręgowy ferując zaskarżony wyrok oczywiście naruszył prawo. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pomimo zawartych w nim sformułowań w istocie nie uprawnia do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy oczywiście naruszył art. 18 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 41 ustawy o zawodach lekarza i dentysty, a tym bardziej, że naruszenie to miało kwalifikowany charakter.

Nadto w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.